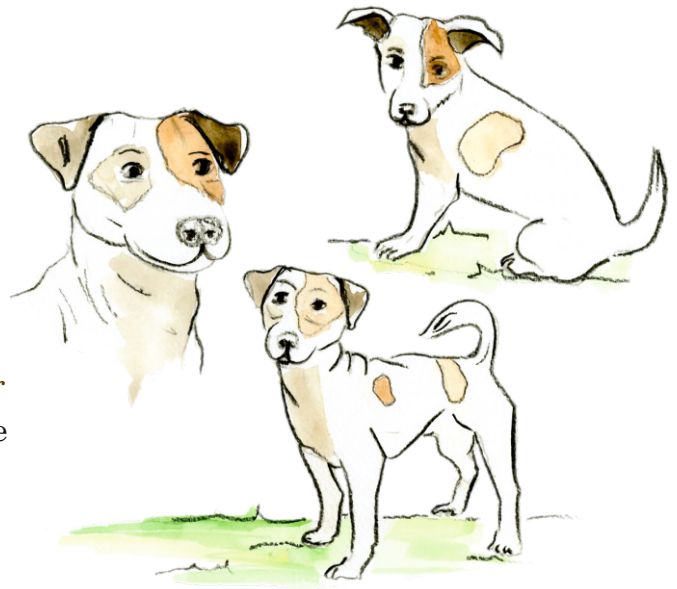

4 HONDENCLAN

ANN BÉ

Aamke : *Russel Terrier*
is een klein maar atletische
en gespierd hondje

Vigo: *Golden Retriever*

is een grote kindervriend
en ideale familiehond.
Hij is erg op mensen gericht
en gehoorzaam.

Leo: *Chowchow*
Eén van de oudste rassen.
Hij is zeer eigenzinnig en
tegenover vreemdelingen soms wat lastiger.

Ubele: *Australische herder*
wordt door velen de 'cowboy'
onder de herdershonden genoemd,
wegens zijn aanzienlijke energie en drive.

Simon: *Vizsla*

Vrolijke, levendige gezelschapshond
voor mensen die hem voldoende tijd
en aandacht kunnen geven.

Het is een gevoelige hond die graag actief
is en nieuwe dingen leert.

HET VIERMANSCHAP

De Wonderstraat was langer dan enige andere in het dorp Meppol. De huizen stonden netjes tegen elkaar aangeleund, of in een open perceeltje. Ze hadden meestal keurige tuintjes.

Maar wanneer je er langs wandelde zag je toch dat er hier en daar wat aarde was omgewoeld of het gras was los geschraapt. En dat was waar ze woonden. De honden. Niet naast elkaar maar in verspreide huizen. Elk, in een verschillend gezin.

In het huis met de grootste tuin woonde Leo, een Chow Chow. Hij was niet al te groot, had een wollige crèmekleurige vacht, de kop van een leeuw en een blauwe tong in een blauwe muil. Hij was zeer eigenzinnig, dat wel.

Hij was er niet eenzaam. Op een dag kreeg hij in de aangrenzende woning gezelschap van een puppy. Een Retriever die de naam Vigo had gekregen en uitbundig en dartel zijn verblijf in de tuin duidelijk maakte. Aanvankelijk ergerde Leo zich dood aan dat jeugdig geweld. Daarna besloot hij te berusten en ontweek hij de omheining en bijgevolg het mormeltje. Echte kameraden zouden ze wel nooit worden, besloot hij.

Een Australische Herder bewaakte een huis, een twintigtal meter verder aan de overkant. Een zeer slim en energiek dier. Daarom had hij de naam Ubele gekregen wat 'schitterende wolf' betekent.

En nog wat verder stond heel vaak een Vizsla met opgeheven hoofd de geuren op te vangen om dan al zigzaggend, tegen de wind in, een prooi te vinden. Als je Simon riep, zijn naam, kwam hij vrolijk naar je toegerend en mocht je op je hoede zijn. De enthousiaste spring in 't veld zou je meteen op je achterwerk doen donderen.

Omdat ze goede burens waren, hadden hun baasjes een plan bedacht. Ze waren overeengekomen om hun honden een grote boswandeling te laten maken zodat de dieren elkaar beter zouden leren kennen. Hoewel ze alle vier van een ander ras waren en in een verschillend gezin woonden mochten ze gezworen kameraden worden. En om het echt leuk te maken hadden ze een gids ingehuurd die hen zou begeleiden. Zelf zouden ze intussen gezamenlijk en gezellig een koffietje gaan drinken in **De wandelaar**.

Toen die dag eindelijk was aangebroken , werden ze door hun baasje of bazinnetje aan elkaar voorgesteld en achter gelaten.

Leo, de Chowchow, de oudste, kalmste en wijste van de vier wist dat de tekenen gunstig stonden en hun breinen met elkaar op natuurlijke wijze in verbinding konden treden. Dat vertelde hij hen dan ook op een rustige manier. Als een echte geleerde professor.

'Ben je daar wel zeker van, Leo?' vroeg de Vizsla Simon. De jongste en de uitbundigste. 'Is dat niet een vergezocht slimmigheidje? Zullen wij elkaars gedachten kunnen lezen en aanvoelen?' Hij keek hem met grote ogen aan.

'Eerlijk gezegd,' kwam Ubele, de Australische Herder tussenbeide, 'ik denk dat dat niet mogelijk is. Wij kunnen toch niet weten wat een andere hond denkt. En mocht dat zo zijn, dan zou ik dat werkelijk vervelend vinden.'

'Heb jij dan zo'n nare gedachten?' spotte Retriever Vigo.

'Alles behalve. Ik ben waakzaam. Dat is typisch voor mijn ras.'

'Vermits jullie nu al ernstig van gedachten wisselen, is dat een bewijs dat mijn theorie juist is.' Leo, die van nature nogal terughoudend was tegenover vreemdelingen, kwam op dreef. Hij ging voor de drie andere staan en bekeek hen met een doordringende blik. 'Jullie zijn vanaf nu bevoorrecht. Ik zie de evolutie van ons denken vorderen. Wij kunnen voortaan elkaar begrijpen, ook al kunnen wij maar blaffen en niet praten.'

'Rustig, Leo. Dat moet nog bewezen worden,' twijfelde Ubele wijs. Rond zijn neus lag een lichtelijke minachtende trek.

'En toch is het zo.' Leo keek hen opnieuw één na één peinzend aan en vroeg zich af op welke manier hij zijn metgezellen zou kunnen overtuigen.

'We kennen elkaar nog meer net,' besloot Ubele ietwat schuchter. 'Maar ik vermoed dat jij een hele snuggere hond bent. En hoewel ik graag nieuwe dingen leer, ben ik toch stomverbaasd.' Hij blafte een korte kuch vooraleer hij verder ging. 'Ik vind dat we niet al te hard van stapel moeten lopen.'

'De toekomst zal het uitwijzen,' antwoordde wijze Leo. 'Maar laten we nu eerst maar naar onze gids luisteren.' Met zijn rechter poot wees hij naar een pittige Jack Russel die hen geduldig stond op te wachten.

****